

FRESCO-FESTÉSEK.

KUTHY LAJOSTUL.

(Folytatás. *)

gy őszön barátomat, ki reám rég várt, meglátogatóm. Ha mondom: „látogatóm“, az annyit tesz: nála teleltem, mert ázsiai pajtás akkor mozdul tovább, ha egynek mindenét fölették.

Őszutó módtalan piszkos volt. Eső, hó, zivatar; vagy zivatar, hó, eső lön az Eduard és Kunigundai változat; s az idő, mintha iparműkiállítást tartana, egymásután rakta vad tánczeit. Ollykor szünet lön, mint a makranczos csikónál, melly néha megpihen, hogy ficzankósb rugásokat vágjon; de az rövid kedv volt, s utána még jobban mérgelődött az ég.

Ej de boszankodtunk! A harag kiforgatott magunkból. Azonban a dicső szalmatűz hamar ellobbant erünkben, s neki dölve a tömött borszékeknek, úgy agybafoébe pipáztuk egymást, hogy a fripon mindegyre tüszkölt, s mint valami ködkép előhátra nyujtogató magát.

Valamellyik délután kihalaltunk egyik ablakba, honnan a majorudvar látszott! holott is egy ól régi tetejétől gyönyörűen meg volt koppasztva. Új fedél jó reá, de majd csak tavasszal. Addig hadd mossu le falait a télvíz. Egy üzvegy daru járdalt a locsogó hóban, s tudós szemle után féllábra állott. Ugy látszék sokat tapasztalt, mert öltözete igen viseltes volt.

*) Lásd Hond. 20. 21. 22. sz.

—Tán jósszellem lakik e gyarló hüvelyben?—kérdém tréfásan barátomat, ki néma pietással nézett a vándor szárnyasra.

—Apámról maradt, s fiam öröklendi. Nem adnám száz aranyért; mondá nemes tűzzel, melyből hinnem kelle, hogy kétszázért sem adná.

A tehenész kezdett vizet merni. A rozzant gém olly melancholice nyikorgott, hogy a belényesi oláh kerék meghalna szegyenletében. Bizony bizony látszik, hogy Bellini nem szedte ránczba.

—Tán macskazenét készülsz adni kútgémeddel? kérdém barátomtól, hogy az idő teljék.

—Már két éve vettem hozzá szálfát; de a tavalyi tél nagyon esős volt, s biz az ott rohadt.

Most negyven tinó botorkált elő a megtelt válura. Térdek keresztbe jártak mint az ittas verbunkosé, s csontjaikon csak úgy fityegett a bőr, mint egy bő köpenyeg.

—Tán javítóházban sínylenek tulkaid? kérdém újlag, véelve hogy harmadik „talán“om megtalálja kérdésem' titkát.

—Az, az ispán' dolga — felelt ingerülten — megnéztem két hete, s megnézem új évkor; naponta nem csatokolok, ha mind ott döglik is.

Egy rozzant daru száz arany, s negyven tinót bőrére telettet! Biz édes hazámfia, gazdaságunkban sok a poesis; pedig a váltótörvény csak husz krajczárt rendelt számodra.

Most a birkákat eteték. Fínom apró szénát ontottak a hóra, hol most is vastag rétegben hevert az elázott fölösleg.

—Barátom ott sok pocsékba vész, — feddém az urat; — tinóid meghíznának rajta, mi ott sárba tapodtatik.

—Ne bántsd — igazíta ő — jó lesz trágyának.

—De az is ott vész, nem hordatod ki.

Itt párbeszédünk megszakadt, mert a bika kiszabadult aklából, s dühös kedvében szörnyen működék. Záporrákapálta a havat, vagy medret furt a földbe szarvával, mialatt orrlyuka forró pára kötél fűtt. Egyszerre átszöke a juhrekesz' rácsait, s néhány toklyó azonnal halál' fia lön.

—Az Istenért, barátom te szörnyü kárt vallasz; mondám én.

—Nézd csak milly erősen áll egy lábon a daru, mondá ő.

Azonban a bikának furfangos ötlete jött. Kiugrék ugyanis a pásztor' hívei közül, s egyenest a rozzant özvegynek rugaszkodék. Ez repülésre gondolt, de persze koppadt szárnyai rég kijöttek annak

ususból, s így néhány földmérő lépés' egérutja után a szeszélyes dühöncz' martaléka lön, ki is olly sütkerrel öklelte szarvára, hogy azonnal benne maradt, mint egy eleven kokárda.

Barátom magán kívül jött, de azért falán belül maradt; nem is vala tanácsos, — mint akará — ablakot ugrani, mert a gulyák' férfai olly lelkesült arczzal dühöngött, mint egy harminczados, ha amugy szeliden zsoldos ebnek mondják.

Azalatt a majorcselédék' apraja nagya bottal doronggal kirohant, őröbe venni a véletlen gyilkost, mert ismerék a kormányt, hogy a tisztos daru miatt kenyeröket veszti. A szilaj szökevény szügyébe vágta szederjes orrát, majd hanyatt szegé füstös gyapjas fejét, miközben az átlukasztott özvegy lemaradt szarváról, s egy félívnnyi légutban mögötte földre kalyimpázott.

Akkorra a helybeli sebész — egy pedant ó szörny az érvágó és parókás korbul — megérkezék, kiért barátom a balesetkor rögtön sürgönyt küldé. A tollas beteg fölhozaték, s a franczia delfint jobban nem ápolák; de ő is köszönet helyett csak tátogott, orrán és begyéből bugyogván a vér.

A sebész jeget vön sebgyladás ellen, s egyszersmind beadott, de a sérült' arczvonásiba tekintvén vállát vonítá.

— Tán mégis lehet remény? kérdé barátom.

— Bizony spectabilis patrone, a pulsus ugyan lüktet, de a porczogók kissé nagyon összetörtek. Azonban tüdő és begy gorombán megsérült, sőt a hátgerincz is zúzást szenvedett, úgy hogy ha ezen lyuk olly bőségesen nem vérzenék, egész darun keresztülláthatnánk, mint egy operkuckeren. Mondhatom: a patiens rutul van.

A tilokus' visu repertuma rémítő igaz volt. Néhány percz után nagyot rugott a beteg, s egy pár tátintással megszűnt nemes szíve az ősházért dobogni; a regényes házínő pedig olly illatos szemfödelt adott rá, hogy tudom a férgek fűszkölni fogtak tőle a sirban.

Most egy béres nyitott a halottas szobába. Tüskés hajáról csüngött a nyári gaz, s keze vörös, mint a pizskos rézpénz.

— Tens uram baj van, — mondá teli pofával. A buksi kergetés közben ugy neki szelesedett, hogy szemfényvesztve rohant a jeges vályunak, s lábát kitörte.

— Ugy kell a hunczfutnak — felelt barátom — házam' clenodiumát megölte.

— No mert csak jelenteni akartam, tens uram; folytatá a béres.

Semmi felelet. A daru' esete fogva tartá a gyászos figyelmet.
 — Szegény buksi — szólalt meg harmadszor a béres — pe-
 dig tegnap kérték a locsodi bírák háromszáz forintért.

Ezen észrevételre kiparancsoltaték. Jó is hogy távozzék, mert
 rajta vastagabb volt a szag mint egy kétgarasos.

Visszatértünk a mondott ablakba mulatni, mert az unalom ret-
 tenetes; dolgozni pedig nem neveltek. Néztük, mikép állják körül
 buksit a műlátók. Nem lön semmi segély. Tudjátok vidéki barátim,
 hogy türtlábu marhának egyetlen menekvés: mészárszék. Levágták
 a buksit is, szép kormos bőre még az nap padláson lógatta szarvait,
 míg hült tetemeit dologért kioszták a falu' női közt, kik is félreca-
 pott kontytyal kapkodták a fris bikahust.

A drága és szomorú multság végbe ment, s mi' mégis ott tá-
 tottuk szánkat. Nézdölök a semmit, letörölve olykor a téli ablakot,
 mely lehetünkől meg-megizzadt.

A fúvatag szinte párkányig ért. Annyi a cseléd, elhányhatnák
 ugyan, de miért? jobb addig filkózni. Mondják, egykor magasan ál-
 lott a házküszöb; de most két lépcső vezet le belé. A tisztes idő
 feltölté szeméttel. Ablakunk alatt hat fehér komondor enyelgett egy-
 mással, kiknek kövérsége hazudtolni látszék ama példaszót: „kutyá-
 ból nem lesz szalonna.“ A cseh policzia jutott róluk eszembe, mely
 többbe kerül azon haszonnál, melyet eszközöl. Most egy folt varju
 kavargott be az erdő felől, s a fergeteg' előjeletül megszállta a hely-
 ség' zsindeyes tornyát.

Tovább nem unhattuk magunkat üveg páholyunkban, mert al-
 kony lön, mely nagyon megtartá novemberi sötét természetét.

Épen az ablakot akarók betenni, hogy neki menjünk a házi éj-
 szakának, mely falun esti öt órákor kezdődik, midőn egy kocsit pil-
 lantánk meg uszni a nagy sáron.

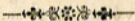
Bakján, inas helyett, egy kötél sás zötyögött, jeléül, hogy az
 ur' pegazusai veszettül telelnek. A kocsit egykor sárgába öltöztetö
 a fénymazos; de születésétől nem igen mosdatták, s sár- és tyúk-
 pettyek' mellirtje ráhízott, kivevén azon részt, hová a szín alatt
 marhák dörgölöznek. Különben tizenhat éves tulajdon; s akkor is
 Miskolczon kalapálták össze. Azóta minden statutiót megjárt az or-
 szágban; az ur' asszonyanyja libát és zöldséget hordván rajta hoti-
 vá-sárokrul; hátuljáról pedig még a nyolczszáz harminczadiki tisz-
 újtáskor lehántották a törvényhozók a bőrt. Ugyanazért vasai meztelo-
 nul álltak, minden fölüléskor egyet hasítván a tens urfi' rókatorkosán.

A két pajkos pegazus — értsd kiállott gabancs — pedig kasornyába járt, mit a szurkos kocsis rezes hámnak csufolt. Igaz is, volt még réz, hol az idő foga le nem otte: de az csak közlelől látható, mert színe, a nagy tisztaság miatt, a fokó bivalybőrhámmal tökéletesen összeért. Egyébiránt vaspeczek vagy faszeg pótlá itt ott az elhullott csatot; míg az uti szakadások kendermadzaggal hozattak helyre.

Egy jó negyed óta iparkodtak a harmadik háztól s mégsem értek a távolság felére. Azonban mi „u ju ju“-t kiáltánk, mert a kocsin három jópajtás tilt egy szélűben, kiknek jötte nekünk ezüst szerencse volt, minthogy falun fordítva jár az „ezer egy éjszaka“, a mennyiben egy ezer éjszakával fölér.

A kapuküszöb két újnyival fönebb állt a földnél, s így természetesen elakadt a két griff. Pajtásink ususában voltak az illy eseteknek, s azért tout fidele ugorván a sárba, szőröstül bőrtstül uti öltönyöstül, in optima forma bemutaták egymást, azaz, a tátva nyitva hagyott ajtón nyakunkba rohantak.

(Folytatatik.)

PESTI SALON HETI SZEMLÉJE.

— Borura derű, eső után napfény. És a szép napokra szükségünk volt, mert a küd és zuzmarázos esőzések szürke kedvet borítának a kedélyekre, és ez állapot ha soká tart, fölötte csüggesztő, sőt annyi betegségeknek szülője. Azért éljen a derű! éljen a napfény!

— Szemlénk alá annyi tárgy gyűlt e hét alatt, hogy alig tudjuk hol kezdeni csevegésünket. Carl Henriette k. a. stambuli diadalai szájról szájra szállnak. A derék művésznő a nagy urnál, Valida asszonyságnál, s a hatalmas Rifat pasánál is bámultatta művészetét. Sőt ez utóbbi saját haremét is részesítő ez élvezetben. Mit Henriette k. a. Rifat palotájában látott és hallott, az vetekedik az ezer és egy éjszaka pompás meséivel. Carl k. a. a miniszter ő maga keccses rabnőit gyémántsugárokban fényleni látta, pilafot evett ő maga neje és nővérevel, s arany kanalakkal szörpölte a drága ananászok fűszeres zamatját. Carl k. a. mindenesetre egyikét tette a legérdekesebb s a legjövendölmesb művészi utaknak. Maholnap városunkba érkezendő.

— Bécsi híreket a szokott hasábok fognak előmutatni, pedig